

І засяла на київських горах благодать Божа

Антін Лотоцький

І поїхав князь Володимир із жінкою в Київ. Забрали з собою і Настаса, і корсунських священиків, і мощі святих Климента й Тива, взяли і церковний посуд та ікони на благословення собі.

Зо славою й радістю входило військо в Київ.

Раділи всі, та найбільше київські християни, що князь їх християнин і жінку взяв із грецького царського роду. А ще більша була їх радість, коли в неділю на богослуженні з'явився вперше князь Володимир із княгинею Ганною. Сльози радості блищали на очах християн, коли бачили, як їх князь разом із ними молився...

Багато вже було тоді християн у Києві, а ті, що ще не були християнами, зацікавилися християнською вірою, стали випитувати свояків і знайомих християн про основи християнства. Християни радо голосили ближнім своїм правди Христової науки. Знатніші бояри й дружинники, а то й купці запрошували до себе християнських священиків і просили їх, щоб навчили їх християнської віри. І так неслося слово Боже по боярських і дружинних дворах та по хатах міщан київських і з'єднувало все більше й більше овець для Христового стада.

Мало було таких, що їх серця не приймали в себе світла Христового.

Аж одного дня появились на вулицях Києва озброєні люди з дрючками, з сокирами та стали звалювати та зрубувати кумирів, що були на різних місцях Києва.

Потім післав князь Володимир окличників по вулицях Києва.

І оповіщали окличники:

— Кияни! Велить вам князь Володимир сказати: "Хто не прийде завтра на ріку, чи багатий, чи вбогий, чи прошак, чи робітник, буде мені ворог!"

І йшли на другий день кияни раді та веселі.

— Коли б воно не було добре, не були б прийняли нової віри князі та бояри — думали собі.

І зійшлося над берегом Дніпра народу хмара. Чоловіки й жінки, старі й молоді та діти.

Вийшов потім над Дніпро і князь і священики. Люди повходили в ріку і стояли там одні по шию, другі по груди, молоді при березі, матері держали найменших на руках. Священики стояли на березі й читали молитви.

А день випав чудовий! Такий ясний і сонячний! Небо було голубе, ні малісінької хмариночки не було на ньому. Здавалося, що враз із людьми раділо й небо. І засяла на київських горах благодать Божа!

Охристовившись, люди розходилися до своїх домів і довго розмовляли про це велике свято.

Князь Володимир відразу наче змінився. Не думав про війни та підбої, тільки про хвалу Божу. Будував церкви на тих місцях, де стояли кумирі. На горбі, де стояв Перун і де приносили божкам жертви, поставив церкву св. Василя. Та не тільки в Києві, але й по інших городах будував церкви і посилав священників, щоб наvertsали людей на християнську віру. За порадою єпископа брав у знатних дружинників дітей і давав їх учити грамоти.

У вісім літ після того викінчив Володимир церкву св. Богородиці. Велика це радість була для князя. Він увійшов до церкви і молився. А по молитві сказав до митрополита:

— Даю церкві цій святої Богородиці від усього мого майна й від городів моїх десятую частину!

І дав на це грамоту.

Того самого дня справив князь великий бенкет боярам і старшині, а між убогих роздав багато майна...

Передовсім заводив усюди лад і порядок. З володарями сусідніх держав жив у мирі. Щоб забезпечити єдність держави, призначив намісниками в поодиноких землях своїх синів.

І мав Володимир мир на всіх межах своєї просторої держави.

І хвалили люди доброго князя, величали його Володимиром — Красним Сонечком, і любили його, як рідного батька. Співаки складали пісні в його честь.

І йшла слава мудрого, могутнього та доброго князя по всьому світу. Навіть далекі володарі старалися заприятелитись із славним українським князем, а навіть поріднитися з ним.

Увесь тодішній світ цинив і поважав великого князя Києва. На княжому дворі майже щодня були послы якоїсь держави чи володарів. Кожний хотів мати приятелем князя такої могутньої держави.

І славна та багата була тоді наша земля, держава наша.

Помер князь Володимир Великий в п'ятницю 15 липня 1015 р. в Берестові під Києвом, у своєму літньому теремі.